

51 (51).
ARMİK GALUST TERZİYAN'IN ANLATTIKLARI
(1912, VAN DOĞUMLU)

Van'dan göç ettiğimizde ben çok küçüktüm; üç yaşında ya var, ya yoktum. Babamız Türkler tarafından askere alınmış; ama firar etmişti. Onu bulup tekrar hapishaneye götürmüşlerdi; ama o hapishaneden de firar etmişti. O Daşnaktı. Onu takip edip kurşuna dizmişlerdi. Öyle ki, babamı hatırlamıyorum. Ama, üstü kafesle örtülü bir arabaya bindirdiklerini ve orda üst üste yığılmış daha başka birçok küçük çocuk olduğunu hatırlıyorum. Fakat arabanın kenarları ve üstü tahta bir kafesle örtülü olduğu için biz kazasız belasız Yerevan'a vardık. Bizleri Nork'taki Aziz Astvatsatsin Kilisesi'nin yakınlarındaki yetimhaneye yerleştirdiler.

Ondan sonra Devlet Üniversitesi'nin Kimya Fakültesi'nde okudum. Doktora tezimi başarıyla verdim ve Ermenistan Bilimler Akademisi İnce Organik Kimya Enstitüsü'nde çalıştım. O zamanlar Prof. Mıncoyan ordaydı, Prof. Mednikyan da.

Ben güçlerimi mümkün olduğu kadar memleketimin bilimine adadım. Yıllarca çalıştım. Ama şimdi, ablam Artsvik'le birlikte çok ağır ve zor şartlarda yaşıyoruz. İkimiz de yatalağız; yalnızız ve bize yardımcı olan kimsemiz yok. Öyle ki, biz şimdi de iki öksüz kız kardeşiz.